

Lê Quang Vinh

Chim Vỗ Cánh Bay



Tôi biết chắc chắn mình không có điều kiện vào đại học, cho nên chọn hướng đi tìm một việc làm thích hợp để giúp đỡ gia đình. Nhưng tôi chỉ có bằng tú tài, vi tính chỉ đủ để "dir" một cái biết trong cái đĩa có file gì, tiếng Anh chỉ nói được có một từ bye-bye, để gì tôi có thể xin được vào công ty này văn phòng nọ. Cho nên tôi quyết định sẽ bung ra làm ăn cá thể ! Trước tiên tôi mượn chiếc xe 78 của ba tôi . Rồi tậu thêm chiếc áo kaki chắc chắn, tay dài . Và chiếc mũ rộng vành. Thế là tôi bắt đầu nghề xe ôm, một nghề nghe nói sống được dù hơi vất vả. Một buổi sáng thật sớm, khi đèn đường chưa tắt, tôi dắt chiếc xe làm ăn ra và trực chỉ ga Sài Gòn. Trời vừa sáng rõ thì tàu Hà Nội cũng vừa vào tới . Hành khách lũ lượt ra sân ga, nhưng chẳng ai đoái hoài đến tôi cả. Họ gọi taxi, xích lô hoặc những chú xe ôm lanh lợi . Còn tôi thì đứng như phỗng ở góc đường, ngơ ngơ ngáo ngáo . Giữa lúc tưởng như thất vọng thì một ông khách trông có vẻ hiền hậu đi ngang qua . Tôi lí nhí mời : "Bác về đâu cháu chở ạ ?". Ông nhìn tôi, thoáng chút ngần ngừ rồi mỉm cười : "Bác về Lăng Cha Cả, có tiện đường cháu không ?". Tôi vui vẻ : "Dạ đường nào cũng vậy thôi ạ". Thế là tôi lao xe đi, lòng vui mừng vì đây là lần đầu tiên và giờ đầu tiên tôi chính thức làm việc kiếm tiền. Ông khách tốt bụng và hào phóng không hỏi giá, lại còn nói chuyện huyên thuyên

cho tôi nghe y như đã quen từ lâu . Nhưng tôi thật thất vọng khi tới nơi, ông xuống xe nhìn tôi trêu mếu rồi xoa đầu tôi : "Cháu còn nhỏ mà tốt bụng quá. Cảm ơn cháu đã cho bác quá giang". Thì ra ông tưởng tôi là học trò, đâu có biết một sự kiện tối ư quan trọng : tôi là tài xế xe ôm. Thế là coi như tôi làm việc thiện, không hưởng một xu tiền công. Tôi vừa buồn vừa thấy hay hay, lại rú ga chạy theo con đường khác, sau khi liếc nhìn vào ngôi nhà xinh xinh, có giàn hoa giấy nở rục một góc phố.

Mà tôi theo đường khác thật. Hôm sau thằng bạn cùng xóm bảo tôi : "Mày chạy xe ôm mới chỉ đủ tiền xăng. Thôi bỏ đi, theo tao đi làm chìa khóa". Và rồi hắn dẫn tôi ra chỗ hắn đang hành nghề, chỉ cho tôi cặn kẽ về cái nghề theo hắn nói là "khỏe re mà dễ có tiền". Hắn chỉ cho tôi cách sử dụng khoan, dũa và ê-tô (dụng cụ kẹp ổ khóa cho chắc chắn khi khoan). Rồi nó chỉ cho tôi cách mở các loại khóa, từ khóa dễ nhất là khóa xe Dame cho tới các loại khóa tưởng như là không tài nào mở nổi . Chưa hết, nó còn chỉ cho tôi cách thay ổ khóa cổ chìa tròn cho các loại xe đời mới ... Khoảng hai tuần sau thì tôi nghiêm nhiên trở thành anh thợ khóa chính hiệu ở một góc đường.

Chỗ tôi làm chìa khóa khá gần với một trường trung học. Buổi sáng khi tôi dọn đồ nghề ra thì những tà áo dài trắng cũng bắt đầu xôn xao ngập đường. Buổi chiều khi tôi dọn đồ về, các tà áo lại bay bay diu diu . Cứ nhìn những tà áo trắng tôi đâm ra nhớ lớp học ngày nào kinh khủng và rất thèm bước vào lớp học, dù chỉ một giờ thôi . Nhưng tôi biết chỗ ấy sẽ không bao giờ còn là của mình. Bụi đường và những lo toan làm cho tôi người lớn hơn trong cách sống, cách nghĩ, dễ gì có thể trở lại nơi cửa lớp làm học trò, dù chỉ là "học trò nhưng không sách cầm tay" như Xuân Diệu thuở nhỏ.

"Chú thợ khóa ơi, xe cháu mất chìa rồi, chú vào trường mở giùm được không ?". Một cô nàng áo dài trắng dáng nhỏ nhắn trông thật ngây thơ nhìn tôi cầu cứu . Theo thói quen, tôi nói : "Đi mở khóa là mười ngàn, chưa kể

làm chìa ghen.". Cô nàng tròn mắt : "Mắc dữ vậy sao ? Cháu chỉ còn có ba ngàn rưỡi". Tôi không giấu được sự tinh nghịch học trò : "Ba ngàn rưỡi thôi à ? Vậy mở nửa chừng mai sẽ mở tiếp được chứ ?". Cô bé như sắp khóc. Và tôi lại ra tay nghĩa hiệp, cứ như chàng tiểu phu cứu công chúa . Tiền công là tràng pháo tay giòn giã của các cô cậu học trò tò mò nhìn tôi mở khóa trong tích tắc. Trước khi bye-bye, tôi còn nói đùa : "Mai mốt thất nghiệp, tôi sẽ đi ăn trộm. Nhớ khóa xe cho kỹ hơn nha". Vài cô nàng lè lưỡi như nghe chuyện kinh dị. Tôi bật cười .

Không biết có phải vì thấy tôi nhận giúp dễ dàng không mà các sĩ tử trường phổ thông ấy thỉnh thoảng cứ đánh mất chìa khóa và chạy đến cầu viện với tôi . Và cái nàng công nương "mở hàng" kia thì đã nhờ tôi hai lần. Có lúc bận rộn quá tôi gắt lên : "Học trò gì mà chẳng cẩn thận chi cả". Nói xong tôi mới bật cười một mình. Thời đi học tôi còn dăng trí hơn nhiều, mà chẳng hề bị ai trách móc. Người ta cứ thích nhìn thấy cái rác nơi mắt người khác mà không thấy cái xà ngang trong mắt mình là vậy đó.

Một hôm vào giờ tan học, những tà áo trắng sà tới chỗ tôi làm chìa khóa và lao xao : "Chú chìa khóa ơi, hôm nọ nhỏ Thảo Trang làm mất chìa khóa xe, chú làm cho nó rồi, bây giờ nó mất chìa khóa tủ, chú tới mở và làm chìa giùm được không ?". Lại cô nàng nhỏ nhắn ngây thơ ấy ! Tôi đùa : "Khiêng tủ tới đây đi !". Cô nàng giãy nảy : "Ý không được đâu, nó lớn bằng ba cái tủ chìa khóa của chú". Trong khi chờ ý kiến của tôi, các cô bàn tán về bài học trong lớp. Cuối cùng cũng bàn đến môn Toán, môn tôi rất thích hồi còn đi học. Trang bảo: "Sao kỳ ghê, tao giải ra là $2 \log 1/2$ lớn hơn $3 \log 1/2$, nếu rút gọn, bỏ $\log 1/2$ ở cả hai vế thì còn 2 lớn hơn 3, vô lý quá". Tự dưng tôi bật cười . Các cô nàng vô lý thì có. Tôi nói chen vào : "Sao lại thế được, phải đổi dấu chứ". Mấy gương mặt ngẩn ra nhìn tôi đồng loạt reo lên : "Anh cũng biết toán ?". Tôi ngâm ngùi : "Không, tại nghe người ta nói". Các cô bé

không tin, và từ đó, thỉnh thoảng ghé chỗ tôi hỏi cách giải vài bài toán dễ ợt, không biết tại các nàng bí hay chỉ để thử tài tôi .

Rồi theo địa chỉ Thảo Trang đưa, tôi tìm tới nhà cô nàng để mở khóa tủ.

Điều bất ngờ nhất là ngôi nhà ấy lại là ngôi nhà có giàn hoa giấy rực rỡ.

Cùng ra tiếp tôi là Thảo Trang và ba cô bé, người đàn ông mà tôi đã cho quá giang bắt đắc dĩ. Ông cười vang : "A, cậu học trò tốt bụng đây mà. Cậu cũng biết làm chìa khóa sao ?". Tôi trầm nghĩ : "Cháu đi làm ăn chứ không có tốt bụng gì đâu", nhưng không nói lên được lời nào . Ông mời tôi ngồi, bắt ăn trái cây và uống nước ngọt. Ông hỏi tôi đủ thứ chuyện khiến tôi quên mất phận sự của mình. Khi sực nhớ ra, tôi hỏi Thảo Trang cần mở tủ nào, thì ông khoát tay : "Thôi khỏi, bác tìm ra chìa khóa rồi". Tôi mỉm cười, không biết duyên nợ gì mà chẳng bao giờ tôi ăn được tiền công từ người đàn ông này . Khi Thảo Trang nói với tôi "Ba em muốn nhờ anh dạy kèm em môn Toán", thì tôi ngần ngừ rất lâu . Một anh chàng làm chìa khóa mà đi dạy học thì quả là không thích hợp. Hơn nữa, dù tôi thấy thích gia đình ấy, cả người cha lẫn cô con gái, nhưng tôi vẫn thấy có một cái gì đó không gần được. Nhưng rồi cuối cùng tôi vẫn nhận lời, không biết là tại Trang năn nỉ hay tại vì tôi cũng cần phải kiếm sống.

Thảo Trang học giỏi . Nhưng tính cô nàng cẩn thận quá nên đôi khi cũng thành dè dặt không cần thiết khi học bài, làm bài . Có lẽ tôi không dạy Trang cho bằng là giúp Trang ôn lại những cái cô nàng đã có sẵn. Trời cho tôi có óc nhanh nhạy về toán, nên cũng không vất vả gì khi dạy học. Nếu mà tôi có điều kiện thi đại học thì... Mà thôi, người ta bảo rằng với chữ "nếu" họ có thể bỏ thành phố Paris vào cái chai kia mà. Chuyện xa vời nói tới làm chi . Tôi không thi đại học nhưng học trò tôi thi . Cô bé Thảo Trang thích làm cô giáo . Và may mắn, cô nàng đậu vào trường mà mình ước ao . Ba Trang nói : "Nó được như hôm nay là nhờ cậu". Tôi biết ông nói quá lời . Nhưng tôi

không phản đối . Trước khi mùa hè đi qua, gia đình Thảo Trang tổ chức tiệc mừng nàng thi đậu . Không biết tại sao tôi không cảm thấy vui chút nào cả. Phải chăng do lòng ích kỷ hay mặc cảm tự ti ? Suốt bữa tiệc, tôi ngồi lặng lẽ cuối bàn, và món quà nhỏ cũng không dám trao cho Thảo Trang. Tôi cứ quan sát cô nàng, thêm được có nụ cười mãn nguyện ấy, thêm được nói với bạn bè những dự tính tương lai ấy . Bất thành linh, một chàng trai nhìn thẳng vào tôi : "A, chú thợ khóa kìa, các bạn ơi . Mai mốt Trang mất chìa khóa xe có tới tìm chú nữa không ?". Lời nói đùa chẳng có ý nhị gì, vậy mà ai cũng phá lên cười, lại còn có tiếng vỗ tay lộp độp. Tôi cắn môi, và thừa lúc không ai chú ý, tôi lẳng lặng ra về. Chúc em thành công hơn. Tôi lẩm bẩm khi dắt xe ra cổng, tưởng không ai nghe thấy, nhưng Trang đã đứng đó từ lúc nào . Cô nàng nhìn tôi thật lâu rồi nói nhỏ : "Anh chưa trao quà cho em". Tôi lúng túng trao cho Thảo Trang gói quà. Trang nói nhanh và chắc : "Trang tin là có ngày anh cũng vào đại học. Trang tin vào ý chí của anh". Tôi nói như làm thơ : "Có thật không hả Trang ? Dù sao thì bây giờ Trang cũng tung cánh bay vào bầu trời mênh mông rồi, bầu trời ấy biết có chỗ cho những cánh chim lạc như tôi không ?". Trang nói : "Anh cũng đang trong bầu trời ấy mà. Không có những người như anh, chắc gì có nhiều cánh chim bay". Tôi không tin lời Trang lắm, nhưng những gì tôi đã làm, những thay đổi nhỏ nhỏ trong những ngày bước chân chập chững kiếm sống làm cho tôi hy vọng rằng cuộc sống sẽ còn đổi thay . Tại sao lại không ?

Lê Quang Vinh

(Mực Tím 310)

Tôi đi mua sách

Mến tặng sinh viên của tôi ở ĐHSP, VL và ĐHMBC

Thầy giáo bảo rằng sinh viên có nghĩa là những người biết học tập bằng cách nghiên cứu, biết đọc sách nhiều chứ không phải chỉ học thuộc lòng bài vở ghi chép trong lớp. Thầy còn bảo rằng nếu ai chỉ lo học thuộc lòng rồi khi làm bài chép y chang trong vở, thì người ấy chỉ là học trò cấp bốn chứ không phải sinh viên đại học. Những điều thầy nói làm chạm tự ái vốn to lớn của tôi, một con người vĩ đại vừa mới đậu đại học trước bao nhiêu cặp mắt thán phục thêm thuồng. Và tôi quyết định ngay từ hôm ấy rằng mình phải biến thành một con mọt sách cho ông thầy còn trẻ ấy biết thế nào là một bậc trí thức. Trước hết tôi mua ngay một cặp kiếng không độ đeo vô, trước là để bảo vệ đôi mắt vốn rất ư là láo liên của tôi, sau là để chứng tỏ mình có trình độ trí thức cao cường. Thấy tôi đeo kiếng, bạn bè xì xầm bàn tán, đùa thì bảo trông tôi văn minh hẳn ra, đùa thì bảo thấy tôi giống Đôrêmon. Nhưng ở đời làm sao diệt hết bọn người chuyên đi gièm pha thiên hạ, thành ra tôi cứ phớt lờ cho xong chuyện. Khổ một nỗi là thiên hạ chẳng chịu phớt lờ tôi. Chính vì vậy mới sinh ra bao điều rắc rối. Nhưng mà chẳng sao, những người ngoài lớp tôi thán phục tôi là đủ rồi. Với cặp kiếng trên gương mặt vốn không lấy gì làm sáng sủa, tôi bắt đầu "cuộc phiêu lưu vào thế giới kỳ diệu của sách vở".

Kho tàng kiến thức của nhân loại được gom hết vào trong thư viện, tôi nghĩ thế và tôi biết ý nghĩ của mình là chân chính. Để khai thác kho tàng vô tận ấy, người ta chỉ tốn khoảng từ năm tới mười ngàn đồng, thật là quá rẻ . Tôi ngộ ra cái giá rẻ như bèo này khi thấy bạn bè bỏ tiền làm thẻ thư viện. Tốn mấy ngàn là tôi có thẻ thư viện trường và cả thẻ thư viện Quốc Gia . Thế là tri thức loài người chẳng bao lâu nữa sẽ bay vù vào khối óc mà bấy lâu nay tôi cứ tưởng là còn xa tri thức ấy vời vợi . Trước đây có lần thầy hỏi tôi : "Em có vào thư viện Quốc Gia bao giờ chưa ?", tôi đáp hùng hồn : "Dạ có, đã nhiều lần rồi, thưa thầy". Thầy mỉm cười mãn nguyện giới thiệu tấm gương sáng ngời của tôi cho cả lớp. Rồi thầy hỏi tiếp : "Em thường vào phòng nào và đọc những loại sách gì ?". Tôi nói nhỏ nhẹ : "Dạ em đâu có biết phòng nào đâu thầy . Em thường vào đó để ăn đám cưới thôi". Thầy kinh ngạc tột cùng trong khi các bạn thú vị cười muốn bể lớp. Nhưng thưa thầy, kể từ nay em đã có thẻ đảng hoàng đi vào các thư viện không phải để ... ăn !

Nhưng cuộc đời hay có nhiều chữ "nhưng" rất là kỳ quặc. Có những chuyện ta tưởng như thuận buồm xuôi gió thì bất chợt gió lại trở chiều . Hai cái thẻ thư viện của tôi lẽ ra là hai tờ thông hành tuyệt vời, thì lại thành vô dụng. Ngày đầu tiên hớn hờ leo lên mấy tầng lầu và hiên ngang bước vào thư viện, tôi vui sướng huyết sáo bản "Bến Thượng Hải" (Tụi nó bảo cuốn sách đầu tiên của Trung Quốc được hình thành ở Thượng Hải (?!), mong bạn đừng tin). Tôi lại quây thủ thư trình thẻ, oai vệ như một vị tướng vào thành. Nhưng hồi ôi, cô thủ thư nheo mắt lại nhìn tôi một lát rồi phán : "Thẻ của cậu không hợp lệ". Tôi lắp bắp hỏi lý do thì cô cho biết là có dấu cạo sửa . Tôi đáp : "Em có cạo chứ đâu có sửa gì đâu cô". "Bộ cậu mượn thẻ của người khác rồi cạo bớt hờ". "Dạ không, tại mấy đứa bạn nó vẽ thêm vào ...". Cô nói gần như quát : "Trời ơi, thẻ thư viện có phải là đồ chơi đâu mà cậu

muốn làm gì thì làm ?". Tôi đỏ bừng mặt khi thấy bao cặp mắt đổ dồn về phía mình, chỉ kịp nói "chào cô" rồi phóng vội xuống cầu thang.

Buổi sáng thứ hai trời đẹp như bức tranh treo ở ký túc xá . Thời khóa biểu lớp tôi trống nguyên ngày nên tôi hăm hở lên đường tìm đến thư viện Quốc Gia . Từ nay tôi sẽ bỏ ra nguyên ngày thứ hai trong tuần để bơi lội trong bể kiến thức mênh mông này . Tôi biết nhiều bậc hiền tài của đất nước đã lớn lên và đã thành danh từ đây . Và tôi rồi cũng sẽ được như các vị, chắc chắn như thế . Ôi buổi sáng đầu tiên trên đường đến thư viện Quốc Gia, tôi sẽ nhớ mãi buổi sáng này và tôi chắc chắn hôm nay mình có thể đọc sách mà không sợ phiền hà vì thế tôi không hề có vết chấm chữ đừng nói tới cạo sửa . Sau khi vòng vèo qua bao nhiêu con đường đông đúc ồn ào, tôi những tưởng mình sẽ được chìm vào bầu không khí yên tĩnh trí thức. Nhưng, lại nhưng, tôi chỉ có bầu không khí yên tĩnh mà không hề trí thức, bởi vì ngay nơi cánh cổng đang đóng im ỉm, tôi đọc thấy dòng chữ : Thư viện nghỉ vào ngày thứ hai hàng tuần ! Bao nhiêu háo hức và hình ảnh vẽ vời đột nhiên biến thành những giọt mồ hôi mệt mỏi và chán ngán. Tức giận, tôi vòng tuốt lên Bùi Thị Xuân ăn liền hai đĩa xôi mặn với ba ly chè ngọt lịm. Xin bái bai những thư viện mà chắc chỉ dành cho những ai kiên nhẫn hơn tôi . Nếu có thầy tôi ở đây, tôi sẽ nói với thầy rằng : Em thà làm học trò phổ thông còn hơn là làm sinh viên mà phải khổ cực vô cùng như thế này, thầy ơi .

Ở đời phàm người ta hay phát minh ra những điều kỳ diệu khi người ta gặp khó khăn lận đận. Nếu mà tôi được các thư viện ưu ái thì tôi sẽ chẳng bỏ giờ la cà ở các hiệu sách. Rồi nếu vào hiệu sách mà tôi có tiền đủ để mua các thứ sách tôi cần thì nói thật, tôi chỉ việc lựa sách, trả tiền rồi ôm kho tàng trí tuệ về nhà . Nhưng nếu mọi chuyện cứ đơn giản thì làm gì mà các nhà khoa học có được những phát minh diệu kỳ ? Tôi cũng vậy thôi, nhờ khó khăn mà tôi có được một sáng kiến khá ... kỳ (không có diệu). Đó là, nếu muốn đọc sách,

cứ vào Fahasa hay nhà sách Sài Gòn mà đọc, nếu hôm nào nghỉ học thì đọc từ sáng tới trưa cũng được, đọc xong trả về chỗ cũ, rồi ung dung đi ra, miệng lẩm bẩm : tiếc quá, hôm nay chả có sách gì mới . Tôi cho đó là tuyệt kể . Ở các nhà sách ấy, khách hàng ra vô nườm nượp, ai mà để ý đến tên sinh viên nghèo như tôi . Nhưng bạn ơi, các vị khách quý lâu lâu ghé mua sách thì chẳng ai biết mặt chứ vị khách mà ngày nào cũng lăm lét đi vô quầy, đọc đủ thứ sách rồi đi ra miệng lẩm bẩm có mỗi một câu thần chú thì ai mà chẳng biết mặt, nhất là các ông bảo vệ . Đó là chưa kể những cô bán sách xinh xắn ngày nào cũng thấy cái bản mặt xinh xinh của tôi thì chắc là hơi oải . Nhưng mà không sao . Làm sao các ông bảo vệ và các cô gái áo dài hồng ấy có thể trách cứ tôi được chứ ? Ghép tôi tội ăn cắp ư ? Thì rõ ràng là tôi thu thập gần hết kiến thức của nhân loại mà không trả tiền đó, nhưng điều luật nội qui nào cấm tôi ?

Ông bà ta bảo "đồng bệnh tương lân", những người có cùng căn bệnh dễ gần gũi và hiểu nhau lắm. Cứ mỗi lần tôi đi đọc sách ké thì có một cô gái, chắc cũng là sinh viên, đi lựa sách rất là mê say, và cũng chỉ đọc chứ không mua, y như tôi vậy . Sau này tôi mới biết nàng học cùng trường với tôi . Nàng hay nhìn tôi tùm tùm cười, ra chiều đoán biết tâm trạng của tôi . Có lần nàng hỏi : "Ông cũng đọc chùa ?". Tôi đáp : "Đọc hợp pháp, có ai cấm đâu". "Nhưng đọc hoài mà không bao giờ mua, ông có thấy ngại không ?". Bị một cô gái dạy đời, nhất là khi cô nàng cũng hành động như mình, tôi tự ái ghê lắm, nhưng cãi nhau với con gái chỉ tổ phiền phức, tôi đành nuốt bồ hòn làm ngọt : "Ngại gì đâu bạn, mình là sinh viên mà . Vả lại người ta đâu có cấm đọc đâu". Nàng cười : "Đành là không cấm, nhưng đọc hoài cũng kỳ . Để tôi chỉ ông chiêu này nha . Thỉnh thoảng khi đọc xong, ông nên ghé lại chỗ quầy kia kia, mua cuốn Phương pháp nuôi gà đẻ trứng hay cuốn Cách trồng chuối trên đất phèn có hai ngàn à, rẻ mạt, mà danh chính ngôn thuận không ai bắt

bỏ được mình". Nghe nàng nói xong, tôi đứng nhìn nàng trân trối, không ngờ nàng là một cao thủ mà kẻ hèn tôi chưa đáng làm môn sinh trong nghề ... đi đọc ké . Nếu không có người đứng quanh, chắc tôi đã la to : "Sư mẫu" rồi . Tôi bèn mua liền một cuốn Cách chọn giống khoai mì tặng nàng, giá đúng một ngàn. Nàng nói : "Lâu lâu về quê tặng cho mấy ông bác, thấy các bác cũng thích". Tôi nói : "Hay để đủ bộ đem lại đây đổi lấy cuốn tự điển Oxford nhỏ kia, nó giá hai mươi lăm ngàn". Nàng có vẻ dăm chiêu : "Ông cần nó hờ?". Tôi đáp nhỏ : "Tự điển ai mà chẳng cần". Nàng im lặng, tôi cũng im luôn, không lẽ tôi lại hỏi : "Cô có không, cho tôi xin một cuốn ?". Thế thì quê chết.

Ai đã từng là sinh viên đều có thể ngộ ra "chân lý" này : không có chuyện gì trong quãng đời ấy mà kéo dài lâu được. Thiếu thốn cũng có lúc. Nhà trọ cũng đổi hoài . Dạy kèm thì ít bền. Cho nên tôi cũng không đến đọc sách ké ở nhà sách hoài được. Và dĩ nhiên tôi cũng không thường gặp cô nàng đã chỉ cho tôi một bí kíp.

"Thế rồi một buổi chiều" (nói theo Nhất Linh), tôi ghé nhà sách Sài Gòn quen thuộc, ung dung tiến vào gian sách vi tính. Nhưng khi đi ngang qua quầy văn phòng phẩm, một cô áo dài hồng xinh xắn gọi tôi : "Này anh ơi". Tôi hoảng hốt : "Ồ, tôi có làm gì đâu". Các cô bật cười trước vẻ tội nghiệp của tôi và một cô nói : "Có người gửi anh gói này". Tôi ngạc nhiên : "Chắc cô làm rồi, ai mà gửi tôi . Vả lại, vả lại, làm sao cô biết tôi". "Có chị gì sinh viên mà hay mua sách nông nghiệp với anh đó, ghé lại hôm qua và nhờ tụi này chuyển cho anh". Mua sách nông nghiệp ? Thế là đúng nàng rồi . Tôi nhận gói giấy và mở ngay ra . Một cuốn tự điển Oxford, đã dùng rồi nhưng hãy còn khá mới . Và một mảnh giấy nhỏ : "Tặng bạn cuốn tự điển này, mong nó giúp bạn học giỏi thêm một chút. Mình thì không thể tiếp tục học học phần này vì cần đi làm thêm. Năm tới nếu có điều kiện sẽ đi học lại .

Lúc đó không chừng sẽ phải nhờ vả bạn dạy giúp các môn. Chúc bạn say mê học hỏi như đã từng". Tự dưng tôi mím môi thật chặt và nhìn các cô bán sách mà chẳng biết nói gì . Khi tôi bước ra, một cô nói nhỏ : "Nếu rảnh, anh cứ ghé đây đọc sách, không sao đâu". Tôi chợt hiểu chung quanh mình lòng nhân ái vẫn còn đầy . Và giật mình khi nhớ ra mình vẫn chưa biết tên của cô bạn sinh viên đi đọc sách chung ở hiệu sách.

Nguồn: Thư viện ebook

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 15 tháng 2 năm 2006